

VORKUTAN KESKITYSLEIRIN NUNNAT

Poikkeuksellisen inspiroivassa kirjassa *Russia's Catacomb Saints* (Saint Herman of Alaska Press, Platina, California 1982) kerrotaan seuraava tapaus.

Stalinin aikana Koillis-Venäjälle Komin alueelle syntyi Vorkutan leirialue, jonka pakkotyöleirit olivat kaikkein pahamaineisimpia ja jäivät hirvittävydessään jälkeen vain Koillis-Siperian Kolyman leireistä. Marraskuussa 1950 erääseen Vorkutan leiriin tuotiin kolme pakkotyöhön tuomittua nunnaa. Kun heidät vietiin tiilitehtaalle, jossa heidät oli määrätty työskentelemään, he tekivät työnjohtajalle selväksi, etteivät he Jumalan palvelijoina voineet tehdä työtä kommunistihallinnon hyväksi, koska se palveli saatanaa, ja etteivät mitkään uhkaukset saisi heitä luopumaan tästä päätöksestä.

Aluksi heidän vastarintansa yritettiin murtaa määräämällä heille rangaistusannos, johon sisältyi vain mustaa leipää ja härskiintynyttä keittoa. Sitten nunnat vietiin uudestaan tiilitehtaalle, mutta he kieltäytyivät jälleen kaikesta työnteosta. Raivostuneena nunnien taipumattomuudesta ja peläten heidän esimerkkinsä tarttuvan muihin vankeihin leirin päällikkö käski pukea heidät pakkopaitoihin. Heidän kätensä väännettiin selän taakse ja ranteisiin sidottiin köysi, joka tämän jälkeen kiedottiin nilkkojen ympäri. Kun köyttä kiristettiin, kädet ja jalat vääntyivät taaksepäin, ja tuloksena oli raastavaa kipua aiheuttava asento.

Nunnat vääntelevät tuskissaan, mutta eivät protestoineet sanallakaan. Päällikkö käski kaataa heidän päälleen vettä, mikä sai puuvillasta tehdyt pakkopaidat kutistumaan. Nunnat vaikeoivat hiljaa ja menettivät sitten tajuntansa. Köysiä höllennettiin ja nunnat virvoitettiin. Sitten köydet kiristettiin uudelleen ja nunnat jätettiin siihen asentoon yli kahdeksi tunniksi. Kun heidän verenkiertonsa alkoi jo pysähtyä, kidutus lopetettiin. Leirin päällystö halusi yhä pakottaa nunnat työnteekoon.

Sitten nunnat lähetettiin tiilitehtaan vieressä olevaan monttuun kaivamaan muiden naisvankien kanssa savea, jota kärrättiin tehtaan märkäpuristamoon. Nunnat pysyivät taipumattomina, ja rangaistukseksi heidät vietiin vielä pimeän vallitessa montun vieressä kohoavalle kukkulalle seisomaan viimaan ja pakkaseen koko päiväksi. Lyhyen arktisen päivän sarastettua vartijat menivät tarkastamaan tilannetta. Nunnat rukoilivat polvillaan näyttämättä lainkaan kärsivän hyytävästä talvesta. Nunnilta otettiin pois käsineet ja päähineet, mutta he pysyivät rukouksessa työpäivän loppuun asti. Kun heidät tuotiin vankiparakkiin, heissä ei havaittu ainuttakaan paleltumaa. Sama toistui seuraavana päivänä. Kolmantena päivänä nunnilta otettiin pois myös huivit. Jälleen he rukoilivat kahdeksan tuntia polvillaan pakkasessa ja jäätävässä tuulesa, vieläpä paljain päin.

Vartijat olivat alkaneet pelätä nunnia eivätkä enää halunneet koskeakaan heihin. Leirin päällikkökin suhtautui nunniin pelokkaasti eikä enää lähettänyt heitä kukkulalle. Tapaus oli yleinen puheenaihe Vorkutan leirijohdon ja sen alaisten keskuudessa. Vastedes nunnia ei enää yritetty pakottaa töihin. He saivat valmistaa oman ruokansa, ja he noudattivat rukoussääntöään kenenkään häiritsemättä. Nunnien ihmeen todistajana ollut amerikkalainen leirivanki totesi muistelmateoksessaan, ettei hän Neuvostoliitossa kohdannut ketään, joka uskoa harjoittaessaan olisi ollut niin vapaa kuin nämä pakkotyöleirille tuomitut kolme nunnaa.